

Hadnagy József

Ördög a híd alatt

Ég az erdő: gyújtózsínór.
Ne tétovázz! Szaladj! Szaladj!
A világ-híd robbanni fog.
Ördög lapul a híd alatt.

Füstölög a föld. Vulkánok
láva-zsínórja fut, szalad.
A világ-híd robbanni fog.
Ördög lapul a híd alatt.

Hova fussak, merre fussak,
a folyó mely partján lelek
tűzálló helyet magunknak?
Gyújtózsínórok a terek,

gyújtózsínórok az utcák,
tér és idő serceg, szakad –
még az állatok is tudják:
ördög lapul a híd alatt...

Hárman vagyunk

Akárhányszor számolom,
mindig hárman vagyunk, s egyek.
Az idő keresztjén függök,
hetvenkét vason vérezek.

Fáj, ahogy csak ítélet fájhat,
de leszállni nem kívánok,
bár hasad alattam a föld,
s az ég-tető
roskadozik, rozsdás bádóg.

Hajsza

Nem kavargok, nem örvénylek,
tükröm egy tó, abba nézek,
órát emel szemem elé
az égen ringó vízfenék.

Saját arcom az az óra,
két szemem a mutatója,
egyik ráncokon szaladgál,
a másik alig-alig jár.

A tó az idő, cimbora,
nem folyik el az sehova,
mi kergetjük, űzzük, hajtjuk,
s hullámain elhanyaglunk...

Előbb-utóbb ketten maradunk,
két fészke vesztett madár
túl a földi láthatáron,

de a remény matematikája
szerint nem fogyunk, mert
ott az egy meg egy is három:

valahol két csillag között
sejtjeimbe hajló ágon
harmadik magamat
– mint éjből a hajnalt –
a föld alól visszavárom...

Forma és tartalom

Úgy belefáradtam a formataglalásba,
hetek telnek el, hogy
írni semmi kedvem;
letöri szárnyamat a forma vonulása
a tartalom ellen.

Mintha elválasztható volna test és lélek,
úgy tüntetnek a nejlón-ingek, -szoknyák;
nézem a balkonról: te jó ég!
ezek cifra fércek,
s szalmával tömött zombik hordják.

Hát persze hogy nem kérnek tűzből, gyertyalángból!
Egyetlen kis szikra,
s mi maradna hátra?

És a vámpírok! Futnak fénytől, napvilágtól
pincébe, padlásra.

Úgy belefáradtam a formataglalásba,
hetek telnek el, míg írni támad kedvem;
csontomig hat a hideg lárma.
Saját ruhát szabok: meztelen a lelkem...